

ת"פ 15182/11/10 - מדינת ישראל נגד טטיאנה זדנוב סהרדליבסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 אוקטובר 2015

ת"פ 15182-11-10 מדינת ישראל נ'
זדנוב סהרדליבסקי
לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

נגד

טטיאנה זדנוב סהרדליבסקי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יוני חדד

ב"כ הנאשמת עו"ד אלון בן זיו

הנאשמת התייצבה

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה, כמפורט בהכרעת הדין, במסגרת הסדר טיעון. בגדר הסדר הטיעון תוקן כתב האישום לקולא מבחינת עובדות והוראות חיקוק. כמו כן, הופנתה הנאשמת לשירות המבחן, כשהוסכם שלאחר קבלת התסקיר, הצדדים ישובו להידבר. לאחר קבלת התסקיר, והגם שעל פניו לא מדובר היה בתסקיר חיובי קלאסי, נידברו ביניהם הצדדים, והגיעו להסכמות עונשיות להסתפק בענישה צופה פני עתיד ובקנס, כשלעניין האחרון טענו הצדדים באופן חופשי, והסנגור ביקש להסתפק בקנס מתון ובהתחייבות להימנע מעבירה.

כתב האישום במתכונתו המתוקנת מתאר מעשה יחיד, שכלל מספר שלבים, במהלכו תקפה הנאשמת את בנה הקטין, שהיה בן פחות מ-7 באותה עת, וזאת לאחר שאימה עליו. התקיפות הסבו לקטין חבלות, והנאשמת הורשעה בתקיפת קטין בידי אחראי וגרימת חבלה ממש, ובאיומים.

דומה שלא צריך להכביד מילים אודות הנפסדות היתרה של מעשים אלה, שיש בהם פגיעה בביטחון האישי ובשלוות

הנפש של קטין רך בשנים, במסגרת התא המשפחתי, שאמור להיות מגונן ותומך.

מבלי למעט מן האמור, אני מתחשבת בכך שמדובר באירוע קצר, דומה שאימפולסיבי, שלא חזר על עצמו.

הסכמת הצדדים, כפי שהוצגה בפניי, אמנם סוטה להשקפתי ממתחם הענישה שיש לקבוע לאירוע בכללותו, וזאת בהיעדר טעמי שיקום ממשיים, עם זאת, בסופו של דבר מדובר בהסכמה סבירה, שיש מקום לכבדה. הטעמים העיקריים לכך נוגעים להיעדר העבר הפלילי והיעדר התיקים הפתוחים בכל השנים שחלפו מאז ראשית שנת 2008. כמו כן אני לוקחת בחשבון, את הענישה הכבדה, שהיא מנת חלקה של הנאשמת, בכך שנה הקטין הוצא ממשמורתה ומצוי בהליכי אימוץ, והיא לא בקשר איתו.

לקחתי בחשבון גם את ההודיה, חסכון הזמן השיפוטי והבעת הצער. מדובר בנאשמת שעברה חיים לא פשוטים, כמפורט בתסקיר שירות המבחן, לרבות סבל אישי מאלימות בן זוג. הנאשמת, במועד הרלוונטי למועד ביצוע המעשים, צרכה אלכוהול. כיום, על פי הצהרתה, אינה צורכת אלכוהול, והיא עובדת ומתפקדת. שלל הנתונים הללו, הם שהובילו, את המאשימה לגבש הסכמה עונשית מקלה, וכאמור מדובר בהסכמה עונשית שהיא סבירה.

לעניין הענישה הכספית: בבוא ביהמ"ש לקבוע מתחמי קנס, נדרש ביהמ"ש להתייחס גם לשיקולי יכולת כספית. בתיק שלפניי מדובר באישה שמקיימת את עצמה משכר גבוה מעט משכר המינימום, ולפי המוצהר מתקשה מבחינה כלכלית. בנסיבות אלה, לא אמצה עמה את הדין בעניין הקנס, ואתיר את עיקר הענישה הכספית בדרך של התחייבות להימנע מעבירה. אעיר בהקשר זה, כי נוכח העובדה שמדובר במי שאינה מהווה כיום סיכון לבן הקטין, אני סבורה כי הטלת מרכיבי ענישה צופים פני עתיד, שהם מרתיעים, עשויה לתרום לכך שמעשי עבירה נוספים לא ישנו בעתיד.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך 7 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשמת לא תעבור את העבירות בהן הורשעה כלפי בן משפחה בלבד.
2. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשמת לא תעבור עבירת אלימות, למעט איומים (לא כלפי בן משפחה).
3. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשמת לא תעבור עבירת איומים (לא כלפי בן משפחה).
4. קנס בסך 1,200 ₪, או 3 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, **כשהראשון בהם ביום 1.12.2015 לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.**

5. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירות בהן הורשעה כלפי בן משפחה. לא תחתום הנאשמת, תאסר לתקופה של 20 ימים.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ו, 18/10/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת